

En ser en el temps...

Roger Costa-Pau

*[l'escritura que és acte,
que és desig*

no es vol definida des d'un hermetisme ni tampoc aspira a una racionalització estricta; perquè és mutable en la seva proliferació, de la mateixa manera que fluctua i gravita en el seu créixer vers i l'amunt i el devesall ensems.

ni fóra tampoc espasmòdica, perquè en cap cas el seu habitacle no té l'estintol en una involuntarietat dissimulant, poc més poc menys premeditada; ni en un intent d'estrafer matèries, sentits o bé signes a favor de cap onerosa autopromoció]

*[i l'escritura que és esguard,
que és corrent...*

irromp en el quefer de la desídia i reverteix en fluxos intercurrents;

en la mesura que és ribatge i és marjal, que és el camp des de l'arrel: set, magma i sediment al mateix temps,

en la mesura que és tot l'arran caminat de l'arbreda, que suma terra, aigua i escorça, i els senderols de múltiples mirades acrescudes en l'afinitat pretèrita, present i futura...

en la mesura que és sembra i moradenc, que és faïment i que és brancada; en la mesura que fa part de l'extrafusió de: una flama, l'acme, una agulla, el brot erecte. I la cresta, l'ogiva, un cimall, el bisell. O la proa, una daga, l'esclat: el llambrec contra el mur.]

Escriure com a persona

Ricard Creus

Agraïxo que se'm convidi a «Escriure en masculí», encara que potser sóc l'home d'aquests rodals que ha escrit més «en femení», si pensem que la meua novel·la *L'ocell* (1968) és escrita en primera persona del femení i que tinc un recull intítulat *Poemes de l'altra veu i de la meua* (1973),

